

DE KLACHTENCOMMISSIE VAN DE STICHTING GGzE

is inzake de klacht van:

X, ten tijde van de klacht verblijvend in De Woenselse Poort, de afdeling Long Care 1D, onderdeel van GGzE,

tot het navolgende oordeel gekomen.

1. Ontstaan en loop van het geding

De klachtencommissie ontving op 24 maart 2020 een klaagschrift, gedateerd 24 maart 2020, van X, hierna te noemen klaagster.

Klaagster heeft zich laten bijstaan door de Patiëntenvertrouwenspersoon.

De klacht richt (volgens het klaagschrift) zich tegen Y en Z, behandelaars van de afdeling LongCare, hierna te noemen verweerders.

De klachtencommissie is door de veiligheidsmaatregelen die moesten worden getroffen om de verspreiding van het Coronavirus tegen te gaan niet in de gelegenheid om klachten in aanwezigheid van klager en verweerder te behandelen. De klachtencommissie zal deze klacht daarom schriftelijk moeten behandelen.

2. Inhoud van de klacht

De klacht richt zich op de beslissing om X vanaf 22 maart 2020 in de separeerruimte te laten verblijven. Klaagster heeft zich kennelijk vergist in de datum (op het formulier) omdat zij niet vanaf 19 maart 2020 in de separeerruimte verbleef, maar vanaf 22 maart. Op 19 maart was zij gedesepareerd. De klachtencommissie zal daarom uitgaan van de datum van 22 maart 2020.

3. Standpunt van de klaagster

Klaagster bevindt zich vanaf 22 maart 2020 weer in de separeer. Klaagster heeft kort daarvoor ook geruime tijd in de separeer moeten verblijven. Er was geen reden om klaagster te separeren. Er was niets aan de hand. Zij denkt dat zij is gesepareerd omdat zij snuiftabak wilde gebruiken omdat de elektronische sigaret die zij wilde roken een te lage dosis nicotine bevat. Klaagster heeft zichzelf niet beschadigd. Klaagster vindt het verblijf in de separeerruimte niet om vol te houden.

Klaagster wijst erop dat zij geen zorgplan heeft besproken waarin staat dat men haar mag separeren.

Klaagster verzoekt de klachtencommissie de klachten gegrond te verklaren. Tevens verzoekt klaagster om een passende schadevergoeding.

4. Standpunt van de verweerders

Voorafgaand willen de verweerders graag het volgende opmerken. Klaagster is binnen De Woenselse Poort opgenomen met tbs-dwangverpleging. Er is bij haar sprake van complexe persoonlijkheidsproblematiek; te weten een borderline persoonlijkheidsstoornis, een histrionische persoonlijkheidsstoornis, een antisociale persoonlijkheidsstoornis en van een hoge mate van psychopathie gekenmerkt door het manipuleren van anderen voor eigen gewin met theatraal en dwingend gedrag waar-

bij klaagster empathisch vermogen ontbeert. Verweerders menen dat het vragen om schadevergoeding en het bijbehorende gedrag om dit te verkrijgen thans ook deel uitmaakt van de persoonlijkheidsstoornis van klaagster.

Klaagster is op donderdag 19 maart 2020 vanuit de separeerruimte op haar kamer geplaatst na de gegrondverklaring van haar klachten, alsook doordat klaagster in samenwerking was met begeleiding.

Op vrijdag 20 maart 2020 bevraagt klaagster de begeleiding van de afdeling over hoe het moet met de begeleider die zij beschuldigd heeft van seksueel misbruik en verkrachting. Daarnaast zegt klaagster tegen de begeleiding dat zij denkt dat ze haar telefoon maar 15 minuten per dag in bezit mag hebben en mag gebruiken vanwege belastend materiaal dat daar volgens haar op zou staan.

Op zaterdag 21 maart 2020 geeft klaagster herhaaldelijk aan dat ze niet langer wil verblijven op de afdeling LongCare. Tevens benoemt klaagster dat ze vindt dat ze op een andere manier wordt behandeld dan andere cliënten van de afdeling. Ze vindt dat ze oneerlijk wordt behandeld. Ook blijft klaagster herhalen dat ze het op deze manier niet vol kan houden in een gestripte kamer en wanhopig is geworden.

Niet veel later begint klaagster erover dat zij volgens haar recht heeft op schadevergoeding doordat er opnieuw procedurefouten zijn gemaakt en valt zij in herhaling over de beschuldigingen die zij richting een begeleider heeft gedaan. Aan klaagster wordt in een gesprek aangegeven dat dit soort ontwrichtende uitspraken niet getolereerd worden op de afdeling en dat zij haar klachten kan bespreken met haar behandelaar.

Klaagster blijft echter haar zienswijze op verschillende zaken op de afdeling herhalen. Zij gaat door met het op luide toon uiten van beschuldigingen aan het adres van een begeleider, zij beschuldigt de begeleiding van verwaarlozing en van het niet opvolgen van instructies van begeleiding.

Dit mondt uit in een schreeuwen van klaagster waarin zij, na herhaalde pogingen, niet in te kalmeren is. Klaagster sommeert de begeleiding om haar kamer uit te gaan en zet dit kracht bij door op de begeleiding af te lopen.

Wanneer besloten wordt klaagster te separeren verzet klaagster zich. Klaagster weigert mee te werken en probeert begeleiding uit te dagen tot een gevecht. Klaagster meldt daarnaast dat zij goed voorbereid is om de separeer in te gaan en maakt grove bedreigingen naar een begeleider waarin ze zegt diens (toekomstige) baby's te zullen vermoorden en daar gelukkig van te worden (verweerders verwijzen naar de overgelegde voortgangsrapportage en mededeling ex art. 9.8).

De volgende dag lijkt er bij klaagster geen verandering te zijn opgetreden waarbij zij in hetzelfde patroon van ontwrichting (externaliseren, marchanderen, beschuldigen, dreigen, schreeuwen) en pre-delict gedrag (financieel gewin, dreigen) vervalt als waar sprake van was bij de voorgaande separatie. Ondanks duidelijke aanwijzingen vanuit begeleiding lukt het klaagster niet om zich hieraan te conformeren.

Op dit moment verblijft klaagster nog steeds in de separeerruimte. Klaagster heeft zich inmiddels tweemaal beschadigd met scherpe onderdelen van een elektronische sigaret die zij naar eigen zeggen inwendig, mogelijk in haar vagina, de separeerruimte heeft in gesmokkeld. Klaagster lijkt zich dus inderdaad voorbereid te hebben op een nieuwe separatie. Voorts doet klaagster suïcidale uitspraken en schrijft zij een afscheidsbrief.

Klaagster zegt zelf geen enkele samenwerking meer te ervaren met het team en geen vertrouwen meer te hebben in de begeleiders. Klaagster benoemt ook dat samenwerking niet meer zal lukken. Daarnaast blijft klaagster aangeven dat zij alleen maar vanwege het opsnuiven van de tabak is gesepareerd. Dit terwijl er meerdere malen, door verschillende disciplines, met klaagster is gesproken over de toedracht van separatie. Klaagster blijft de schuld buiten zichzelf leggen door te benoemen dat vanuit de afdeling onredelijk is gehandeld jegens haar. Ook verzoekt klaagster opnieuw om contact met de politie om aangifte te doen tegen de begeleider.

Verweerders zijn van mening dat zij gelet op de beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit, doelmatigheid en veiligheid, bij het nemen van de beslissing tot separeren correct jegens klaagster hebben gehandeld. Dagelijks wordt geëvalueerd of separatie nog noodzakelijk is. Gezien de termijn

van separatie is inmiddels overgegaan tot dwangbehandeling (zie de overgelegde mededeling ex art. 9.6).

Met klaagster is duidelijk besproken wanneer overgegaan kan worden tot afschaling van separatie (zie; de mededeling ex art. 9.6 en de overgelegde voortgangsrapportage). Klaagster heeft aangegeven graag uit de separeerruimte te willen maar weigert vervolgens om terug te keren naar een gestripte kamer. Gezien de automutilatie en de suïcidale uitspraken van klaagster in de separeerruimte, maar ook de automutilatie en de suïcidale uitspraken voorafgaande en tijdens de eerdere separatie, alsook gezien de ervaringen uit het verleden, wordt het noodzakelijk geacht om klaagster na de-separatie te laten terugkeren in een gestripte kamer ten behoeve van haar eigen veiligheid. Klaagster kan daarbij wel toegang krijgen tot haar make-up en andere verzorgingspullen zoals zij graag wenst. Wanneer klaagster op een veilige wijze op haar kamer kan verblijven, kan ook deze maatregel afgeschaald worden.

Op dit moment is klaagster nog steeds gevaarlijk voor zichzelf door zelfbeschadiging en suïcidaliteit, alsook voor de begeleiding, omdat klaagster geen afspraken kan maken, zij externaliseert, dreigt en ontkent. Door de zelfbeschadiging en suïcidaliteit is het noodzakelijk om de separatie te continueren om de veiligheid van klaagster te waarborgen. In het verleden is gebleken dat een kamerprogramma niet voldoende is om dit gevaar af te wenden omdat klaagster steeds manieren ziet om agressie op zichzelf te richten. Separatie is op dit moment de enige manier om het gevaar voor zelfbeschadiging af te wenden. Omdat het onmogelijk is om afspraken met klaagster te maken over een veilige afschaling van de jegens haar genomen maatregelen, die moeten leiden tot een terugkeer van klaagster op de afdeling, waarbij klaagster niet ontwrichtend is en daardoor geen gevaar afroept op begeleiders, is verblijf in de separeerruimte ook noodzakelijk om onrust bij mede-cliënten te voorkomen en om de veiligheid van de medewerkers en binnen de accommodatie te waarborgen. Vanuit het verleden is bekend dat het klaagster na enige tijd lukt om opnieuw de samenwerking aan te gaan waardoor gewerkt kan worden aan afschaling.

Verweerders zijn van mening dat de klacht ongegrond dient te worden verklaard.

Mocht de klachtencommissie evenwel van oordeel zijn dat de klacht gegrond is, dan zijn verweerders primair de mening toegedaan dat klaagster geen schade heeft geleden. Onzekerheid en frustratie zijn volgens de Hoge Raad onvoldoende om over te gaan tot het uitkeren van een immateriële schadevergoeding.¹ Verder heeft klaagster op geen enkele manier met stukken onderbouwd wat de geleden schade behelst, waardoor verweerders hierop geen verweer op kunnen voeren. Secundair zijn verweerders van mening dat, als de klachtencommissie zou besluiten tot het toekennen van een schadevergoeding zou kunnen worden gekeken naar het huidige beleid van de Raad van de Strafrechtstoepassing en Jeugd zoals die bij de reguliere tbs-klinieken ook van toepassing is en die ook voor klaagster zou gelden indien zij daar zou verblijven.

Verweerders verzoeken de klachtencommissie om de klacht ongegrond te verklaren.

5. Bevoegdheid klachtencommissie

Klaagster is TBS met dwangverpleging opgelegd. Zij verblijft in De Woenselse Poort op grond van artikel 37b van het wetboek van Strafrecht. Op personen die om die reden gedwongen zijn opgenomen in een psychiatrisch ziekenhuis is op grond van artikel 9:1 van de Wet VGGZ de klachtprocedure van deze wet van toepassing. Dat betekent dat klager bij de klachtencommissie een klacht zoals omschreven in artikel 10:3 van de WVGZ kan indienen.

Hoewel de klachtencommissie voor wat betreft haar samenstelling niet voldoet aan artikel 10:2 lid 3 van de WVGZ acht de klachtencommissie zich om de volgende reden toch bevoegd om klachten die op grond van de WVGZ worden ingediend te behandelen.

De Raad van Bestuur van GGzE heeft laten weten dat hij nog doende is om een klachtencommissie samen te stellen die, met name voldoet aan artikel 10:2 lid 3 van de Wet Verplichte GGZ. De Raad van Bestuur van GGzE heeft de klachtencommissie die de klachten op grond van artikel 41 van de Wet BOPZ behandelt daarom verzocht om vooralsnog ook de klachten te behandelen die op grond

---

¹ HR 15 maart 2019, NJ 2019/162

van artikel 10:3 van de Wet Verplichte GGZ worden ingediend. De klachtencommissie heeft besloten om aan dit verzoek van de Raad van Bestuur van GGzE te voldoen indien een klager daar mee instemt en daarmee de klachtencommissie de bevoegdheid geeft om de klacht te behandelen. Doordat klaagster haar klacht aan de klachtencommissie heeft voorgelegd, heeft zij naar het oordeel van de klachtencommissie ingestemd met de behandeling van haar klacht door de klachtencommissie.

Verder wil de klachtencommissie erop wijzen dat het verzoek van de Raad van Bestuur van GGzE betekent dat de instelling de beslissingen van de klachtencommissie waarbij een klacht gegrond wordt verklaard ten volle zal respecteren en dat het recht van een klager blijft bestaan om in het geval een klacht ongegrond wordt verklaard een beslissing te verkrijgen over de klacht van de rechter. Klaagster wordt dus niet benadeeld door de behandeling van haar klacht door de klachtencommissie.

De klachtencommissie heeft vastgesteld dat de klacht die klaagster naar voren heeft gebracht namelijk over de beslissing om haar vanaf 22 maart 2020 in de separeerruimte te laten verblijven, behoort tot de in artikel 10:3 genoemde verplichtingen en beslissingen op grond waarvan een patiënt een klacht kan indienen. Het klachtrecht op grond van de WVGZ is derhalve van toepassing op de klachten die klaagster naar voren brengt.

6. Feiten en omstandigheden

Bij de beoordeling van de klacht gaat de klachtencommissie uit van de volgende feiten en omstandigheden.

19 maart 2020

Klaagster wordt gedesepareerd nadat haar eerdere klacht over het verblijf in de separeerruimte door de klachtencommissie gegrond is verklaard. Klaagster heeft een coöperatieve houding die deseparatie ook mogelijk maakt.

20 maart 2020

Klaagster heeft een gesloten kamerprogramma met de daarbij behorende contactmomenten.

21 maart 2020

In het Multidisciplinaire overleg is afgesproken dat als klaagster weer opmerkingen zou maken over de begeleider die door klaagster wordt beschuldigd van seksueel grensoverschrijdend gedrag jegens haar, deze uitlatingen als ontwrichtend worden beschouwd en dat klaagster weer zal worden gesepareerd. Hetzelfde zal gebeuren als klaagster uitspraken doet die gericht zijn op suïcidale handelingen en wanneer de situatie onveilig wordt geacht op welke wijze dan ook, zoals door agressieve uitlatingen van klaagster of wanneer sprake is van dreiging jegens derden. Dit voornemen is, zo blijkt uit de overgelegde rapportage rond 15.00 uur aan klaagster medegedeeld, bij wijze van waarschuwing.

22 maart 2020

Klaagster verblijft in een gesloten kamerprogramma. Klaagster heeft pijn aan haar knie. Zij zou gevallen zijn. Er is daarover contact met de dienstdoende arts en de AWN. Vanaf 16.00 uur ontstaat onenigheid tussen klaagster en de begeleiding. Bij het contactmoment om 17.00 uur loopt de spanning tussen klaagster en de begeleiding verder op. Klaagster pakt plotseling een doosje uit de net daarvoor geopende kast. Er blijkt snuiftabak in het doosje te zitten. De begeleiding maakt aan klaagster duidelijk dat klaagster de snuiftabak niet mag gebruiken. Daarover ontstaat onenigheid tussen klaagster en de begeleiding. Als klaagster wordt gevraagd om de snuiftabak terug te leggen in de kast, begint zij te schreeuwen. Getracht wordt om klaagster te kalmeren. Klaagster staat uiteindelijk op, pakt de snuiftabak en snuift deze in een keer op. Klaagster eist dat de begeleiders haar kamer verlaten en maakt daarbij dreigende bewegingen met haar armen. Klaagster blijkt niet te kalmeren. Naar aanleiding van deze situatie wordt contact gezocht met de dienstdoende arts om die te komen beoordelen. De dienstdoende arts/voorwacht stelt vast dat klaagster aan het schreeuwen is en met haar hoofd tegen de muur slaat. Klaagster bedreigt de dienstdoende arts en de aanwezige begeleiders. De dienstdoende arts adviseert om op te schalen van een gesloten kamerprogramma naar een verblijf in een High Care Unit. Omdat geen High Care Unit beschikbaar is, wordt besloten om klaagster te separeren. Naar aanleiding van deze beslissing wordt contact gezocht met de dienstdoende psychiater achterwacht. De achterwacht stelt vast dat sprake is van een geëscaleerde toestand die "separeerwaardig" is. Daarop wordt klaagster overgebracht naar de separeerruimte.

Klaagster wordt ieder half uur gecontroleerd gedurende haar verblijf in de separeerruimte, omdat klaagster suïcidale uitspraken doet.

23 maart 2020

Klaagster verblijft in de separeerruimte. Klaagster wordt regelmatig gecontroleerd. Bij de controle van 9.30 uur laat klaagster haar pols zien. Op de pols zitten krassen en geronnen bloed. De verwondingen worden verzorgd. Klaagster mag een sigaret roken. Een begeleider ziet iets op de grond vallen. Besloten wordt om de separeerruimte te controleren. Er wordt iets gevonden. Gevraagd naar de aard van het voorwerp, geeft klaagster aan dat het een onderdeel is van een elektronische sigaret. Klaagster had geen toestemming om een elektronische sigaret in de separeerruimte bij zich te hebben. Bij de controle van klaagster voorafgaande aan de separatie zijn geen elektronische sigaret of onderdelen daarvan bij klaagster aangetroffen.

24 maart 2020

Bij een contactmoment in de separeerruimte om 17.30 uur ligt klaagster onder een deken in bed. De begeleiders stellen vast dat er bloed op de rand van het bed zit. Nadat de begeleiders de deken van klaagster hebben verwijderd zien zij een stukje glas in het bed liggen. Bij navraag geeft klaagster aan dat zij het stukje glas heeft achtergehouden door dat in haar hand te verstoppen. Klaagster is emotioneel en wanhopig. Zij geeft aan er alles aan te zullen doen om zichzelf van het leven te beroven. Klaagster wordt om 18.30 uur naar de separeerruimte van de afdeling Volte 1C/1D, omdat er een defect is geconstateerd aan de vloer van de separeerruimte waarin zij verbleef.

25 maart 2020

Aan klaagster wordt medegedeeld dat overleg met haar over het (aangepaste) zorgplan niet tot overeenstemming heeft geleid en dat besloten is om het zorgplan, ondanks het verzet van klaagster daartegen, niettemin zal worden toegepast.

7. Beoordeling

De klachtencommissie gaat er bij haar beoordeling vanuit dat de klacht van klaagster, zoals die door haar is verwoord, in feite twee klachten behelzen. En wel een klacht over

- de beslissing van 22 maart 2020 om klaagster verplichte zorg te geven om een tijdelijke noodsituatie af te wenden.
- de beslissing van 25 maart 2020 om op klaagster verplichte zorg in de vorm van separatie te geven in het kader van de uitvoering van een zorgplan waarmee zij niet heeft ingestemd.

De eerste klacht betreft de beslissing van om op haar middelen en maatregelen toe te passen in de vorm van separatie en de tweede klacht betreft de beslissing om de in het zorgplan opgenomen separatie toe te passen zonder dat zij daarmee heeft ingestemd en ondanks haar verzet daartegen.

- Ten aanzien van de beslissing van 22 maart 2020 om klaagster verplichte zorg te geven om een tijdelijke noodsituatie af te wenden.

De beslissing van 22 maart 2020 om klaagster te separeren moet gezien worden als een beslissing die noodzakelijk is om een tijdelijke noodsituatie af te wenden, als bedoeld in artikel 8:11 van de Wet Verplichte GGZ. Een dergelijke beslissing kan door de zorgverantwoordelijke worden genomen. De zorgverantwoordelijke dient daarbij te letten op of er sprake is van ernstig nadeel, de veiligheid binnen de accommodatie waar de zorg of de verplichte zorg wordt verleend, de bescherming van rechten en vrijheden van anderen of de voorkoming van strafbare feiten.

De klachtencommissie heeft vastgesteld dat de beslissing werd genomen op 22 maart 2020 door de op dat moment dienstdoende psychiater/achterwacht. De beslissing werd dus buiten kantooruren genomen. De dienstdoende psychiater/achterwacht is degene die buiten kantooruren de zorgverantwoordelijke van klaagster was. De beslissing van de psychiater/achterwacht werd op maandag 23 maart 2020 bekrachtigd door verweerder Y, die binnen kantooruren de zorgverantwoordelijke van klaagster is. De beslissing om op klaagster tijdelijke verplichte zorg toe te passen werd ook op 23 maart 2020 schriftelijk aan klaagster medegedeeld door verweerder Y. Verweerder heeft de beslissing om klaagster te separeren daarmee zo snel mogelijk, dus onverwijld aan klaagster medegedeeld. De klachtencommissie heeft verder vastgesteld dat in de schriftelijke mededeling aan klaagster uitvoerig wordt aangegeven wat de redenen waren van de beslissing om klaagster te separeren.

Verder heeft de klachtencommissie vastgesteld dat klaagster wordt gewezen op haar recht om voor bijstand en advies contact op te nemen met de Patientenvetrouwenspersoon en om een klacht in te kunnen dienen bij de klachtencommissie.

De klachtencommissie is van oordeel dat voldoende voldaan is aan het voorschrift van artikel 8:9 lid 3 van de WVGZ.

Verder heeft de klachtencommissie vastgesteld dat in de schriftelijke mededeling aan klaagster uiteen wordt gezet wat bij de beslissing om haar te separeren afwegingen zijn geweest ten aanzien van de beginselen van doelmatigheid, proportionaliteit, subsidiariteit en doelmatigheid. De klachtencommissie kan deze afwegingen volgen.

Alles overziende acht de klachtencommissie de klacht over de beslissing van 22 maart 2020 om haar verplichte zorg te geven in de vorm van separatie om een tijdelijke noodsituatie af te wenden ongegrond.

De klachtencommissie wil verder het volgende opmerken.

De klachtencommissie is van oordeel dat de waarschuwing die klaagster op 21 maart heeft gekregen over de gedragingen die eventueel weer tot separatie zouden kunnen leiden terecht is gegeven. Aan klaagster is op die manier duidelijk gemaakt welk gedrag van haar werd verwacht.

De klachtencommissie wil hier wel aangeven dat het haar niet duidelijk is waarom het doen van uitslatingen over een begeleider als zodanig ontwrichtend werd gezien dat dat beschouwd zou kunnen worden als de aanloop tot het ontstaan van een noodsituatie die separatie zou kunnen rechtvaardigen. Ook elders in de door verweerders overgelegde stukken wordt dat niet duidelijk gemaakt. Dat brengt met zich mee dat door het gebrek aan motivering een separatie van klaagster alleen om deze reden door de klachtencommissie niet gezien kan worden als een reden om klaagster te separeren hetzij in het kader van de toepassing van middelen of maatregelen of in het kader van dwangbehandeling. Door verweerders is voldoende aangegeven welke andere redenen er waren om klaagster te separeren. En deze redenen blijken uit de overgelegde rapportage.

De klachtencommissie kan begrijpen dat verweerders van oordeel waren dat klaagster de uitslatingen over de begeleider, in ieder geval tegenover medepatiënten, achterwege diende te laten. Het is de klachtencommissie ambtshalve bekend dat klaagster eerder aangifte heeft willen doen bij de politie over het vermeende seksueel grensoverschrijdend gedrag maar dat klaagster, toen de politie naar de afdeling was gekomen om haar aangifte op te nemen, daarvan af heeft gezien. Evenmin heeft klaagster zich tot de directie van De Woenselse Poort of de Raad van Bestuur van GGZ met een klacht over seksueel grensoverschrijdend gedrag van de begeleider, zodat die stappen zouden kunnen zetten om haar klacht daarover te onderzoeken. Nu klaagster de weg van een onderzoek naar de waarheid van haar bewering kennelijk niet op wil gaan is de klachtencommissie van oordeel dat haar verdachtmakingen van de begeleider als beledigend en lasterlijk gezien kunnen worden. De klachtencommissie is dan ook van oordeel dat klaagster zich dient te onthouden van het uiten van verdachtmakingen over grensoverschrijdend gedrag van de begeleider, in ieder geval tegenover haar medepatiënten.

- Ten aanzien van de beslissing van 25 maart 2020 om op klaagster verplichte zorg in de vorm van separatie te geven in het kader van de uitvoering van een zorgplan waarmee zij niet heeft ingestemd.

De beslissing van 25 maart 2020 om de separatie van klaagster voort te zetten moet gezien worden als een beslissing om over te gaan tot uitvoering van een zorgplan zonder instemming van de patiënt als bedoeld in artikel 9:6 van de Wet Verplichte GGZ. Een dergelijke beslissing kan door de zorgverantwoordelijke worden genomen. Een dergelijke gedwongen behandeling kan plaatsvinden:

- a. Voor zover aannemelijk is dat zonder die behandeling het ernstig nadeel dat de psychische stoornis van betrokkene doet veroorzaken niet binnen een redelijke termijn kan worden weggenomen, of
- b. Voor zover dit volstrekt noodzakelijk is om het ernstig nadeel dat de psychische stoornis van betrokkene binnen de accommodatie doet veroorzaken af te wenden.

Uit de overgelegde stukken blijkt dat op 25 maart 2020 het aangepaste zorgplan, ten aanzien van de separatie van klaagster, met haar is besproken. Het is duidelijk dat klaagster daar niet mee heeft ingestemd en zich tegen de uitvoering daarvan verzet.

Verweerder Y heeft daarop eveneens op 25 maart 2020 overleg gevoerd met de geneesheer-directeur. De geneesheer-directeur heeft vervolgens op 25 maart 2020 klaagster schriftelijk geïnformeerd over de beslissing om op haar dwangbehandeling in de vorm van separatie toe te passen. In deze schriftelijke mededeling aan klaagster wordt zij gewezen op haar recht om zich voor advies en bijstand te wenden tot de Patiententrouwenspersoon en op de mogelijkheid om een klacht in te dienen bij de klachtencommissie. De klachtencommissie is van oordeel dat in voldoende mate is voldaan aan het voorschrift van artikel 8:9 lid3 van de WVGZ.

Verder wordt naar het oordeel van de klachtencommissie in de brief van 25 maart 2020 van de zorgverantwoordelijke aan de geneesheer-directeur voldoende duidelijk gemaakt wat de beweegredenen zijn om op klaagster verplichte zorg in de vorm van separatie toe te passen en waarom de verplichte zorg volstrekt noodzakelijk is om het ernstig nadeel dat de psychische stoornis van betrokkene binnen de accommodatie doet veroorzaken af te wenden.

Verder heeft de klachtencommissie vastgesteld dat in de schriftelijke mededeling aan klaagster uiteen wordt gezet wat bij de beslissing om haar te separeren afwegingen zijn geweest ten aanzien van de beginselen van doelmatigheid, proportionaliteit, subsidiariteit en doelmatigheid. De klachtencommissie kan deze afwegingen volgen.

Alles overziende acht de klachtencommissie de klacht over de beslissing van 25 maart 2020 om op klaagster verplichte zorg in de vorm van separatie te geven in het kader van de uitvoering van een zorgplan waarmee zij niet heeft ingestemd ongegrond.

8. Uitspraak

De klachtencommissie voornoemd, verklaart de klacht van X over

- de beslissing van 21 maart 2020 om haar verplichte zorg te geven om een tijdelijke noodsituatie af te wenden; **ongegrond**.
- de beslissing 25 maart 2020 om haar verplichte zorg in de vorm van separatie te geven in het kader van de uitvoering van een zorgplan waarmee zij niet heeft ingestemd; **ongegrond**

Schadevergoeding.

Klaagster heeft verzocht om een redelijke schadevergoeding. Omdat de klachtencommissie de klachten van klaagster ongegrond heeft bevonden, is er geen aanleiding om haar een schadevergoeding toe te kennen.

Aldus schriftelijk gedaan te Eindhoven op 8 april 2020 door de klachtencommissie van de Stichting GGzE te Eindhoven.